

CASSANDRA CLARE

INSTRUMENTE MORTALE

CARTEA A ȘASEA

Orășul Focului Ceresc

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA JINGA

GRUPUL EDITORIAL CORINT

PARTEA ÎNTÂI
Scoțând foc

---

*Și Eu voi scoate din mijlocul tău foc, care te va și mistui;
și te voi preface în cenușă pe pământ înaintea ochilor
tuturor celor ce te văd. Toți cei ce te cunosc între popoare
se vor mira de tine, vei ajunge o groază și în veci nu vei mai fi.*

— Iezechiel, 28:18-19.

PORȚIA LOR DIN POCAL

— ÎNCHIPUIE-ȚI CEVA LINIȘITOR. PLAJA DIN LOS ANGELES — NISIP alb, valurile apei albastre spărgându-se la mal, te plimbi de-a lungul liniei de nisip ud...

Jace deschise un ochi.

— Asta sună *foarte* romantic.

Băiatul care stătea vizavi de el ofta și își trecu mâinile prin părul aspru și negru. Deși era o zi geroasă de decembrie, vârcolacii nu simțeau frigul la fel de intens ca oamenii, iar Jordan își scosese jacheta și își ridicase mânele cămășii. Stăteau unul în fața celuilalt, pe un petic de iarba uscată dintr-un lumeniș în Central Park, amândoi cu picioarele în-crucișate, cu mâinile pe genunchi, cu palmele în sus.

O îngrămădeală de stânci se ridica din pământ în apropierea lor. Fuseseră spartă în bolovani mai mari și mai mici, iar pe doi dintre cei mai mari stăteau cocoțați Alec și Isabelle Lightwood. Când Jace se uită în sus, Isabelle îi prinse privirea și îi făcu încurajator cu mâna. Alec, observându-i gestul, o îmbrânci în umăr. Jace îl putu vedea dăscălind-o pe Izzy, probabil ca să nu-i încrerupă concentrarea lui Jace. Zâmbi

în sinea lui — niciunul dintre cei doi nu avusese motiv să vină aici, dar o făcuseră oricum, „pentru sprijin moral”. Deși Jace bănuia că avusese legătură mai degrabă cu faptul că Alec nu suporta să nu aibă nimic de făcut zilele astea, Isabelle nu suporta ca fratele ei să fie de capul lui, și amândoi își evitau părinții și Institutul.

Jordan pocni din degete sub nasul lui Jace.

— Ești atent?

Jace se încrustă.

— Am fost, până când am intrat în domeniul reclamelor personale penibile.

— Păi, și ce anume te face *pe tine* să te simți calm și liniștit?

Jace își luă mâinile de pe genunchi — poziția lotus îi dădea crampe în încheieturi — și se lăsa pe spate, sprijinindu-se în brațe. Vântul tăios foșnea cele câteva frunze moarte care încă se mai țineau agățate de ramurile copacilor. Pe fundalul palid al cerului de iarnă, frunzele aveau o eleganță simplă, ca schițele cu peniță în tuș.

— Uciderea de demoni, zise el. O ucidere ca la carte, curată, este foarte relaxantă. Cele murdare sunt mai plăcitoase, pentru că trebuie să faci curat după ele...

— Nu.

Jordan ridică mâinile. Sub mânecele cămașii se vedeau tatuajele care-i acopereau brațele. *Shaantih, shaantih, shaantih.* Jace știa că însemna „pacea care depășește înțelegerea” și că trebuia să spui cuvântul de trei ori de fiecare dată când rosteai mantra, ca să-ți calmezi mintea. Dar nimic nu părea să-o calmeze pe-a lui, zilele astea. Focul din venele sale îi făcea și mintea să gonească, gândurile i se succedau prea repede, unul după altul, ca un foc de artificii. Avea vise la fel de vii și de saturate de culoare ca picturile în ulei. Încercase să facă exerciții epuizante ca să le potolească, ore în sir petrecute în sala de antrenament, sânge, vânătăi și sudoare și, într-un rând, chiar degete rupte. Dar nu reușise mai mult decât să-l scoată pe Alec din răbdări cu cereri de rune vindecătoare și, într-o ocazie memorabilă, să dea foc din greșeală uneia dintre grinzi.

Simon fusese cel care povestise despre colegul lui de cameră, că făcea meditații în fiecare zi și că îi spusese lui că învățarea rutinei fusese metoda

Respect pentru oameni și cărți

prin care-și calmase accesele de furie incontrolabile ce făceau parte adesea din procesul de transformare într-un vârcolac. De la asta fusese un salt scurt la Clary sugerând că Jace „ar putea să încerce și el”, și iată-i acum aici, la a doua lui ședință. Prima ședință se încheia cu Jace gravând o urmă în podeaua de lemn tare a lui Simon și Jordan, încât Jordan sugerase să facă a doua rundă în aer liber, ca să evite alte stricăciuni.

— Fără ucideri, zise Jordan. Încercăm să te facem să te simți liniștit. Sânge, ucidere, război, toate acestea sunt lucruri ne-liniștite. Nu-ți mai place nimic altceva?

— Armele, zise Jace. Îmi plac armele.

— Încep să cred că avem aici un caz problematic de filozofie personală.

Jace se aplecă în față, lipindu-și palmele pe iarba.

— Eu sunt un războinic, zise el. Am fost crescut ca războinic. N-am avut jucării, am avut arme. Am *dormit* cu o sabie de lemn până am făcut cinci ani. Primele mele cărți au fost demonologiiile medievale cu pagini împodobite cu miniaturi. Primele cântece pe care le-am învățat au fost psalmodieri de alungare a demonilor. Știu ce îmi aduce mie pace, dar nu sunt nici plajele cu nisip, nici păsărelele ciripind în păduri ecuatoriale. Vreau o armă în mâna mea și o strategie să înving.

Jordan se uită la el deschis.

— Deci spui că ceea ce-ți aduce ție pace e războiul.

Jace își aruncă mâinile în sus și se ridică în picioare, scuturându-și iarba de pe jeansi.

— Ai priceput.

Auzi iarba uscată trosnind și se întoarse, la timp ca s-o vadă pe Clary aplecându-se și trecând printre doi copaci ca să intre în luminiș, cu Simon la câțiva pași în urma ei. Clary își ținea mâinile în buzunarele de la spate ale jeansilor și râdea.

Jace îi privi pe amândoi pentru o clipă — era ceva cu privitul oamenilor care nu știau că sunt urmăriți. Își aminti când o văzuse pe Clary a doua oară în viața lui, în capătul celălalt al salonului principal de la Java Jones. Ea râdea și vorbea cu Simon la fel cum făcea acum. Își aminti neobișnuitul junghi de gelozie din pieptul lui, forțându-i aerul

să iasă din piept, sentimentul de satisfacție când ea îl lăsase pe Simon singur și venise să stea de vorbă cu el.

Lucrurile se schimbaseră. El evoluase de la ros de gelozie din cauza lui Simon, la un respect înciudat pentru tenacitatea și curajul lui, până la a-l socoti de-a dreptul un prieten, deși se îndoia că avea s-o spună vreodată cu glas tare. Jace privi cum Clary se uită în jur și-i trimește o bezea, cu părul ei roșu sălțând în coada de cal. Era atât de mică — delicată, ca o păpușă, gândise el odinioară, înainte să afle cât de puternică era.

Ea veni spre Jace și Jordan, lăsându-l pe Simon să se cătere pe stâncă unde stăteau Alec și Isabelle; se prăbuși lângă Isabelle, care imediat se aplecă să-i spună ceva, iar perdeaua ei de păr negru îi ascunse fața.

Clary se opri în fața lui Jace, legănându-se pe călcâie, cu un zâmbet.

— Cum merge treaba?

— Jordan vrea să mă gândesc la plajă, zise Jace, posomorât.

— E încăpățânat, îi zise Clary lui Jordan. Ceea ce vrea să spună e că e recunoscător.

— Ba nu chiar, replică Jace.

Jordan pufni.

— Fără mine, ai umbla nervos pe Madison Avenue, aruncând scânteii prin toți porii. Se ridică în picioare și-și îmbrăcă jacheta verde. Iubitul tău e țicnit, îi zise lui Clary.

— Da, dar e hot, zise Clary. Și-asta e un argument.

Jordan se strâmbă, dar binedispuș.

— Am șters-o de aici, zise el. Trebuie să mă întâlnesc cu Maia în centru.

Făcu un salut zeflemitor și plecă, strecându-se printre copaci și dispărând cu mersul neauzit al lupului care îi era sub piele. Jace îl urmări plecând. *Salvatori neverosimili*, gândi el. Cu șase luni în urmă, n-ar fi crezut în ruptul capului dacă i-ar fi spus cineva că avea să ajungă să ia lecții de comportament de la un vârcolac.

Jordan, Simon și cu Jace legaseră un soi de prietenie în ultimele câteva luni. Jace nu se putea abține să nu folosească apartamentul lor ca un refugiu, departe de stresul zilnic de la Institut, departe de tot ce-i amintea că nici acum Conclavul nu era încă pregătit pentru războiul cu Sebastian.

Respect pentru: Erchomai. Cuvântul trecu prin mintea lui Jace ca o atingere de pană, făcându-l să se înfioare. Văzu o aripă de înger, smulsă din trup, zăcând într-o balta de sânge auriu.

Vin.

— Ce-ai pătit? întrebă Clary.

Jace părea brusc la un milion de kilometri depărtare. De când focul ceresc îi pătrunse în sânge, avea tendința să se piardă în gânduri mult mai des. Ea bănuia că acesta era un efect secundar al faptului că și repremia emoțiile. Simți o mică strângere de inimă — Jace, când îl cunoșcuse, era atât de controlat, numai o fărâmă din adevărata lui fire se strecu printre crăpăturile armurii personale, ca lumina printre crăpăturile dintr-un zid. Îi luase multă vreme până să străpungă fortarea cea. Acum, însă, focul din venele lui îl silea să și-o construiască din nou, să-și înăbușe emoțiile din pricini de siguranță. Dar când focul avea să dispară, oare va mai fi în stare să o demonteze din nou?

El clipi, readus la realitate de vocea ei. Soarele de iarnă era strălucitor și rece; îi ascuțea oasele feței și îi arunca umbre sub ochi. O luă de mână, respirând adânc.

— Ai dreptate, zise cu vocea joasă, mult mai serioasă, pe care o păstra numai pentru ea. E de ajutor — treaba cu lecțiile lui Jordan. E de ajutor și chiar sunt recunosător.

— Știu.

Clary își strânse degetele în jurul încheieturii lui. Pielea lui părea caldă la atingere; părea să aibă cu câteva grade mai mult decât normal de la întâlnirea lui cu Slăvita. Inima îi bătea în ritmul său familiar, constant, dar sângele care-i curgea prin vene părea să zbârnâie sub atingerea ei cu energia cinetică a focului gata să se aprindă.

Se ridică pe vîrfuri ca să-l sărute pe obraz, dar el întoarse capul și buzele li se atinseră. Nu făcuseră nimic mai mult decât să se sărute de când focul începu să ūiere în sângele lui, și chiar și asta cu multă băgare de seamă. Jace era grijilu și acum, gura lui luncând ușor peste a ei, cu mâna pe umărul ei. Pentru o clipă, rămaseră trup lângă trup, iar ea îi simți vibrația și pulsul săngelui. Jace dădu s-o tragă mai aproape de el și o scânteie ascuțită, seacă, se iscă între ei, ca trostnetul de electricitate statică.

Jace întrerupse sărutul și făcu un pas înapoi, răsuflând; mai înainte să poată spuă Clary ceva, un cor de aplauze sarcastice izbucni de pe movila din apropiere. Simon, Isabelle și Alec își fluturau brațele spre ei. Jace făcu o plecăciune, dar Clary se dădu înapoi ușor intimidată, treându-și degetele mari prin găicile jeansilor ei.

Jace oftă.

— Să ne alăturăm prietenilor noștri enervanți și voiaiori?

— Din păcate, este singurul tip de prieteni pe care-i avem.

Clary se împinse cu umărul în brațul lui și se apropiară de pietre. Simon și Isabelle stăteau unul lângă celălalt, vorbind încet. Alec sedea mai la o parte, uitându-se la ecranul telefonului său cu o expresie de intensă concentrare.

Jace se trânti lângă *parabatai*-ul său.

— Am auzit că, dacă te uiți fix la cheștiile alea îndeajuns de mult, o să sune.

— I-a trimis un mesaj lui Magnus, zise Isabelle, aruncând o privire dezaprobatore spre ei.

— Ba nu, zise Alec, automat.

— Ba da, i-ai trimis, zise Jace, lungindu-și gâtul să vadă peste umărul lui Alec. *Și l-am sunat.* Pot să-ți văd apelurile efectuate.

— E ziua lui, zise Alec, închizând brusc telefonul.

Arăta ca intrat la apă, zilele astea, aproape sfrijit în puloverul lui albastru ponosit, cu găuri la coate, cu buzele mușcate și crăpate. Clary se simți profund mișcată. După ce Magnus rupsese relația cu el, Alec petrecuse prima săptămână într-un fel de ceată de tristețe și stupefactie. Nimănui nu-i venea să credă. Ea întotdeauna se gândise că Magnus îl iubea pe Alec, îl iubea cu adevărat; în mod limpede și Alec gândise aşa.

— Nu vreau să credă că eu nu... să credă că am uitat.

— Tânjești de dorul lui, zise Jace.

Alec ridică din umeri.

— Uite cine vorbește. Oh, o iubesc. Oh, e sora mea. Oh, de ce, de ce, de ce...

Jace aruncă o mână de frunze moarte spre Alec, făcându-l să bolborosească.

— Știi că are dreptate, Jace.

— Dă-mi telefonul, zise Jace, ignorând-o pe Isabelle. Haide, Alexander.

— Nu te privește, zise Alec, ținând telefonul departe de mâna lui Jace. Las-o moartă, bine?

— Nu mai mânânci, nu mai dormi, te holbezi la telefon și eu ar trebui să-o las moartă? zise Jace.

Era o agitație surprinzătoare în vocea lui; Clary știa cât de tare îl supărase că Alec era nefericit, dar nu era sigură dacă și Alec o știa. În imprejurări normale, Jace ar fi ucis sau cel puțin ar fi amenințat pe oricine l-ar fi făcut pe Alec să sufere; de data asta era diferit. Lui Jace îi plăcea să câștige, dar nu puteai câștiga în fața unei inimi zdrobite, chiar dacă era a altcuiva. Chiar dacă era a cuiva la care țineai foarte mult.

Jace se aplecă iute și smulse telefonul din mâna *parabatai*-ului său. Alec protestă și se întinse după el, dar Jace îl ținu la distanță cu o mână, derulând expert prin mesajele telefonului cu mâna cealaltă.

— „Magnus, sună-mă, atât. Am nevoie să știu dacă ești bine...”
Clatină din cap: OK, nu. Pur și simplu, nu.

Cu o mișcare hotărâtă, rupse telefonul în două. Ecranul deveni negru, iar Jace aruncă bucățile pe pământ.

— Așa!

Alec se uită interzis la bucățile împrăștiate.

— Mi-ai STRICAT TELEFONUL.

Jace ridică din umeri.

— Tipii nu-i lasă pe ceilalți tipi să sune la nesfârșit alți tipi. OK, a ieșit aiurea. Prietenii nu-i lasă pe prieteni să-i sune la nesfârșit pe foștii lor și să închidă telefonul. Pe bune. Trebuie să încetezi.

Alec părea furios.

— Așa că mi-ai stricat telefonul nou-nou? Mulțumesc mult.

Jace zâmbi senin și se întinse pe pietre.

— Cu plăcere.

— Privește partea bună a lucrurilor, zise Isabelle. N-ai să mai fii în stare să primești mesaje de la mama. Mie mi-a scris de șase ori astăzi. Mi-am închis telefonul.

Bătu cu palma peste buzunar, cu o privire semnificativă.

— Ce vrea? întrebă Simon.

— Întruniri permanente, zise Isabelle. Depozitii. Conclavul continuă să vrea să audă ce s-a întâmplat când ne-am luptat cu Sebastian la Burren. Cu toții a trebuit să relatăm, cam de vreo cincizeci de ori. Cum Jace a absorbit focul ceresc din Slăvita. Descrierea vânătorilor de umbre întunericiți, Pocalul Infernal, armele pe care le foloseau, runele pe care le aveau. Cu ce erau îmbrăcați, cu ce era îmbrăcat Sebastian, cu ce era îmbrăcată *toată lumea*... ca la sexul prin telefon, dar mai plăcăsitor.

Simon păru că se îneacă.

— Ce credem noi că urmărește Sebastian, adăugă Alec. Când o să se întoarcă. Ce o să facă atunci.

Clary își puse coatele pe genunchi.

— E bine întotdeauna să știi că Conclavul are un plan bine gândit și de toată încredere.

— Nu vor să credă, zise Jace, uitându-se la cer. Asta-i problema. Nu contează de câte ori le spunem ce am văzut noi la Burren. Nu contează de câte ori le spunem cât de periculoși sunt întunericiții. Nu vor să credă că nefilimii ar putea într-adevăr să fie coruși. Că vânătorii de umbre ar putea ucide vânători de umbre.

Clary fusese acolo când Sebastian crease primul întunericit. Văzuse golul absolut din ochii lor, furia lor când luptau. O îngroziseră.

— Ei nu mai sunt vânători de umbre, adăugă ea, cu voce joasă. Ei nu mai sunt *oameni*.

— E greu de crezut dacă n-ai văzut cu ochii tăi, zise Alec. Iar Sebastian are doar câțiva pe lângă el. O mână de oameni, izolați... Nu vor să credă că el reprezintă într-adevăr o amenințare. Sau, dacă este o amenințare, sunt mai degrabă înclinați să credă că e o amenințare la adresa noastră, a celor din New York, și nu a vânătorilor de umbre în general.

— Nu greșesc când spun că, dacă pe Sebastian îl îngrijorează ceva, atunci Clary e aceea, rosti Jace și Clary simți un fior de gheăță pe șira spinării, un amestec de dezgust și de teamă. El nu are propriu-zis emoții. Nu aşa cum avem noi. Dar dacă ar avea, le-ar avea în legătură cu ea. Și le are și în legătură cu Jocelyn. O urăște. Făcu o pauză și continuă, gânditor: Dar nu cred că-o să lovească direct aici. Ar fi prea... evident.

Respect — Sper că i-ai spus astă Conclavului, zise Simon.

— Cam de vreo mie de ori, răspunse Jace. Nu cred că pun prea mare preț pe intuiția mea.

Clary se uită în jos, la mâinile ei. Depusese și ea mărturie în fața Conclavului, ca toți ceilalți; dăduse răspunsuri la toate întrebările lor. Mai erau însă unele lucruri despre Sebastian pe care nu le spusese nici Conclavului, nici altciva. Lucrurile pe care el zisese că le voia de la ea.

Nu visase prea mult de când se întorseră de la Burren cu venele lui Jace pline de foc, dar când visase, fuseseră numai coșmaruri, toate despre fratele ei.

— E ca și când ar încerca să se lupte cu o stafie, zise Jace. Nu-i pot lua urma lui Sebastian, nu-l pot găsi, nu-i pot găsi pe vânătorii de umbre pe care i-a convertit.

— Se străduiesc pe cât le stă în puteri, zise Alec. Întăresc protecțiile în jurul lui Idris și Alicante. Toate protecțiile, de fapt. Au trimis zeci de experti pe Insula Wrangel.

Insula Wrangel era sediul tuturor protecțiilor lumii, vrăjile care protejau globul, și în special Idrisul, de demoni și de invazia demonilor. Rețeaua de protecție nu era perfectă, iar demonii se mai strecuau prin ea uneori, dar Clary nu putea decât să-și închipe cît de rea ar fi fost situația dacă protecțiile n-ar fi existat.

— Am auzit-o pe mama spunând că magicienii din Labirintul Spiralaț caută o modalitate de a inversa efectele Pocalului Infernal, zise Isabelle. Bineînțeles că ar fi mai simplu dacă ar avea cadavre pe care să studieze...

Nu continuă; Clary știa de ce. Cadavrele vânătorilor de umbre uciși la Burren fuseseră aduse în Orașul Oaselor ca să fie examineate de Frații Tăcuți. Frații nu avuseseră niciodată ocazia. Peste noapte, cadavrele putreziseră până deveniseră ca acelea de zece ani vechime. Nu rămăsesese nimic de făcut decât să ardă resturile.

Isabelle își regăsi glasul:

— Iar Surorile de Fier bat de zor la armele noastre. O să avem mii de pumnale de seraf, săbii, *chakram*-uri, de toate... călite în focul ceresc.

Se uită la Jace. În zilele care urmaseră imediat după bătălia de la Burren, când focul făcuse prăpăd prin venele lui Jace, cu destulă violență